

DUIZEND BLOEMEN

hoofdstuk 1

1

*God verlangt niet van mij
dat ik Mozes ben, of Abraham.
God verlangt van mij
degene te zijn die alleen ik kan zijn.*

* * *

Niet Mozes, niet Abraham. Niet een ander, maar jij. ‘Degene worden die alleen jij kunt zijn.’

Dit verhaal gaat over een deel van dat zijn – van mijn zijn –, namelijk ‘geloven’.

Vier jaar geleden verscheen mijn boek *‘Tot ik weer vliegen kon ...’*, over het seksueel misbruik, van mij, door mijn pastor, in de r.k. parochie waar ik als vrijwilligster werkte.

Dit boek is het vervolg daarop.

* * *

Seksueel misbruik door een pastor. Wat dat met je doet is niet te beschrijven in een paar regels of in een paar bladzijden. Niet als je wilt vertellen wat het met je doet als het gebeurt, hoe moeilijk je leven opeens wordt. Niet als je wilt vertellen hoe je het niemand kunt zeggen, omdat het juist om hem gaat, een pastor. Niet als je wilt vertellen hoe je op een dag niet anders meer *kunt* dan praten. Niet als je wilt vertellen over de openheid en eerlijkheid waarmee je er dan mee om mag gaan, en hoe je daarin dan eindelijk weer jezelf kunt zijn.

En niet als je wilt vertellen hoe naast alle verdriet en pijn om het misbruik op zich, dan ook de kerk voor jou zo verschrikkelijk moeilijk wordt, omdat niets daar meer lijkt te kloppen, omdat alle teksten en liederen lijken te verwijzen naar wat hij met je deed. Hij, een pastor. Die daar vooraan in de kerk stond te vertellen hoe het hoort, en zelf naar heel andere maatstaven bleek te leven. Die dit niet alleen met mij deed, maar met anderen voor mij. En naast mij.

Om dat alles te vertellen, en om de vraag te beantwoorden die iedereen heeft bij seksueel misbruik door een pastor of dominee – de vraag: ‘Maar hoe kan dat gebeuren?’ – schreef ik *‘Tot ik weer vliegen kon ...’*

* * *

Maar een boek houdt ergens op. Verwerken gaat verder. Kerk is verschrikkelijk moeilijk. Bijbelverhalen kunnen een ramp zijn ...

Toch komt er een moment waarop het misbruik gewoon een stukje van je leven is, ooit gebeurd en heel ver weg. En er komt een moment waarop je je realiseert: het leven is weer doodgewoon.

Ik vond het heel bijzonder dat te mogen merken.

Maar tussen het eind van mijn boek en dat moment zit nog wel een aardig poosje.

* * *

In 'Tot ik weer vliegen kon ...' maakte ik kennis met bibliodrama. En daarover vertelt dit verhaal. Over bibliodrama en over de colleges exegese die ik volgde.

In de jaren dat ik exegese volgde, liep het een dikwijls met het ander op. Wat ik ervaren mocht in bibliodrama, werd in exegese verwoord. Wat we daar leerden, maakte ik mee in bibliodrama.

Ik schreef erover, maakte aantekeningen, maakte verslagen. Kreeg er soms uitgebreide antwoorden op terug.

Vaak heb ik gedacht hoe bijzonder het niet zou zijn om alles achter elkaar te zetten, dat ene lange doorlopende verhaal dat dit alles voor mij is: bibliodrama, exegese, en alles wat daar zoal tussendoor wandelde. Verhaal dat verder gaat. Leven.

* * *

Bibliodrama en exegese. Bijbelverhalen dus. Die mooie, moeilijke, lastige bijbelverhalen, waar het misbruik lange tijd niet buiten kon blijven. Omdat het maar net gebeurd was. Omdat het daarom nog volop 'aanwezig' was.

En dus was het aanwezig in de verhalen.

Meer nog dan dat: alle verhalen *gingen* over het misbruik. Of over die pastor die dat misbruik pleegde ...

Maar wonderlijk genoeg bracht mij dat wel verder, elke keer weer. Het hielp mij bij het nog verder verwerken van het seksueel misbruik en bij het leren omgaan met die kerk waartegen mijn hele 'zijn' protesteerde.

Daarom is het voor mij één lang verhaal.

Een verhaal waarin ik mocht ontdekken en herontdekken wat ik wel en wat ik niet geloof.

Bibliodrama? Blij dat het bestaat. Ik vind het heerlijk.

En exegese? Wat heerlijk dat dat op mijn pad kwam. Ik vond het prachtig.

* * *

Ik schrijf in *'Tot ik weer vliegen kon ...'* over mijn verhaal daarin: 'Dit is maar één verhaal, één antwoord op die vraag: hoe kan dat gebeuren? Zoals er vele verhalen zullen zijn, en daarmee evenveel antwoorden.'

Datzelfde geldt voor dit verhaal.

Het is mijn verhaal.

En er zullen vele andere wegen zijn om met seksueel misbruik in het pastoraat en kerk en geloven om te gaan. Er is niet 'één goede weg' en er is geen verkeerde.

Dit mocht de mijne zijn. De weg die op mijn pad kwam.

* * *

In *'Tot ik weer vliegen kon ...'* heb ik mijn pleger de naam 'Thomas' gegeven. Die naam gebruik ik ook hier voor hem.

Als je *'Tot ik weer vliegen kon ...'* niet hebt of niet hebt gelezen en je wilt dat graag, kun je het via mijn website bestellen, als boek (indien nog voorradig) of als pdf-bestand (Adobe Reader).

Het verhaal in *'Tot ik weer vliegen kon ...'* begint in december 1997 en eindigt voorjaar 2002. Ik maakte kennis met bibliodrama in 2001. De verhalen van toen neem ik ook mee in *'Duizend bloemen'*.

De [0] nummers bij de tekstfragmenten in het verhaal verwijzen naar de bijbelteksten, die met die nummers allemaal bij elkaar staan in een Word-document op mijn website www.sigridzomer.tk, bij 'Duizend bloemen'. Je kunt ze daar in hun geheel lezen als je wilt.

We gebruikten de Willibrordvertaling en later de Nieuwe Bijbelvertaling.

* * *

'Tot ik weer vliegen kon ...' vond rustig zijn weg naar wie erin geïnteresseerd was.

Dit boek is voor mijzelf. Omdat ik het leuk vind om het te schrijven.

Daarnaast is het voor de mensen om mij heen. Voor de lotgenoten die mij schreven, mailden, of ontmoetten op de lotgenotendagen. Voor ieder die het leuk vindt te weten hoe het mij verder ging.

Voor mijn pleger, die door de jaren heen van zich liet horen.

En bovenal voor Nico, Huub en Jacqueline, en Albert, met grote dank.

Bibliodrama en exegese. Iedere keer ging en ga ik er blij naar toe. Iedere keer opnieuw blijkt het een cadeautje.